HRANA PENTRU SUFLET

PUBLICAŢIE RELIGIOASĂ DE TEOLOGIE, OPINIE ŞI INFORMARE A MITROPOLIEI CREŞTIN ORTODOXE AUTONOME DE BERBAO ŞI EUROPA (DUPĂ CALENDARUL PATRISTIC)

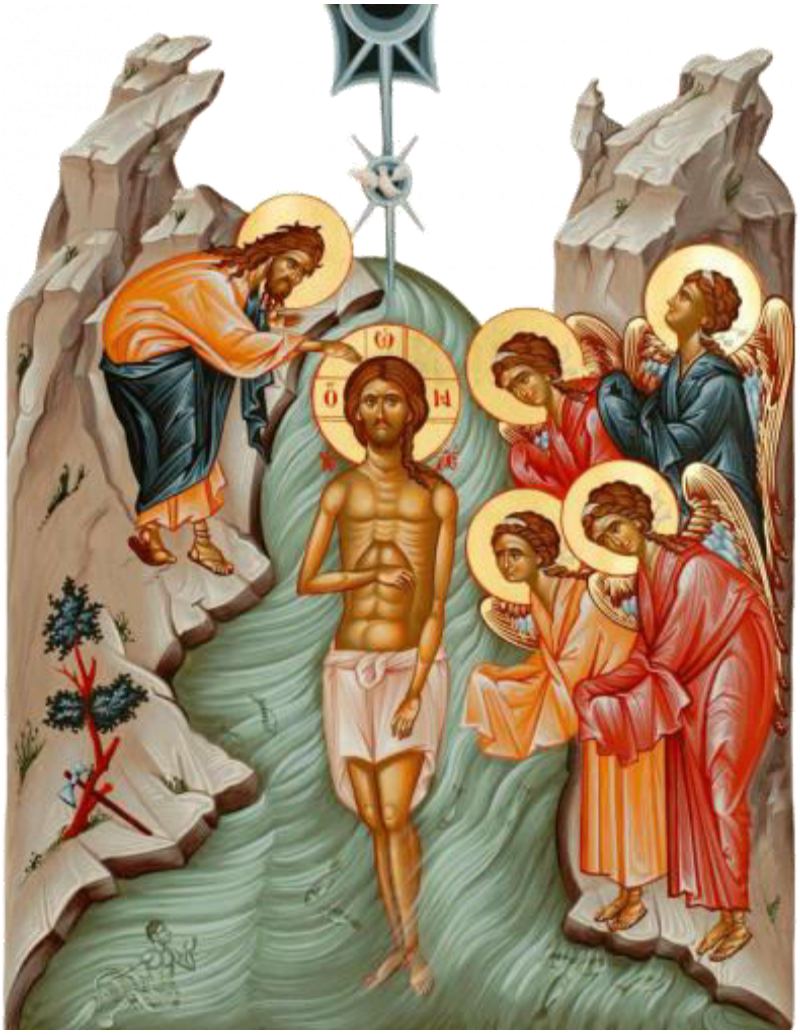
ANUL XIII Nr. 1 - 6 Ianuarie - Iunie 2023

Apare cu binecuvântarea Înalt Preasfinţitului Dr. ONUFRIE POP, Arhiepiscop de Bergamo şi Mitropolit Primat

CUVÂNT LA SĂRBĂTOAREA BOTEZULUI DOMNULUI (BOBOTEAZA)

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul,

Prăznuim în această zi Botezul Domnului. Sfânta Scriptură ne spune că lumea văzută, făcută de Dumnezeu, a ieşit din mâna Făcătorului său curată, sfântă şi desăvârşită. „Şi a privit Dumnezeu toate câte a făcut şi iată erau bune foarte" (Facere I, 31). Era să fie aşa, pentru că toate erau făcute de Atotputernicia lui Dumnezeu şi erau pecetluite cu binecuvântarea Lui. Şi omul cel dintâi era făcut curat şi fără de păcat. Stihiile lumii îi erau supuse şi toate îi slujeau, pentru ca întocmirea lui trupească, rânduită nemuririi, să nu se nimicească. Dar păcatul a intrat şi în inima omului. Pecetea acestui păcat s-a pus pe tot ce a venit în atingere cu omul, pe toate făpturile din jurul lui : vieţuitoarele au ieşit de sub supunerea omului, iar stihiile au încetat să-l mai asculte. Dumnezeu Cel Atotputernic mai putea să întoarcă pământului binecuvântarea dintru început, să cureţe şi să sfinţească tot ce fusese stricat de păcatul omului, Însă Fiul lui Dumnezeu, luând trup omenesc, s-a coborât pe pământ ca să „osândească păcatul în trup" (Romani VIII, 3). Curăţind şi sfinţind firea noastră în Sine însuşi, prin ea a sfinţit şi toată făptura. De aceea, Domnul Iisus Hristos s-a şi afundat în Iordan, ca să sfinţească firea apei şi s-o

facă izvor de sfinţenie, pentru om. De aceea, la Botezul Domnului, parcă se repetă minunea de la facerea lumii.

Dacă apa s-a sfinţit şi s-a curăţit prin afundarea în ea a Mântuitorului Iisus Hristos, atunci de ce sfinţirea apei se face din nou la sărbătoarea Botezului Domnului, in fiecare an de către Biserica Ortodoxa? Răspunsul este următorul : Omul continuă să poarte în el înclinarea spre păcat, şi având voie liberă, poate să îngăduie acestei înclinări să se prefacă în păcat; iar prin păcatul său, omul, ca şi strămoşul lui, Adam, strică tot ceea ce atinge. De aceea, Domnul nostru Iisus Hristos a întemeiat Biserica Sa pe pământ, ca ea, prin puterea Duhului Sfânt şi prin rugăciunile preoţilor să fie mereu izvor neîmpuţinat de sfinţire şi de viaţă. Biserica coboară harul lui Dumnezeu peste apa sfinţită de ea stropind cu această apă toate lucrurile de care se foloseşte omul în lumea aceasta şi adăpând chiar omul ,apa aceasta ajută la curăţirea şi sfinţirea tuturor. Biserica noastră săvârşeşte la sărbătoarea Botezului Domnului, sfinţirea cea mare a apei, ca să dea înapoi apei curăţia şi sfinţenia, însuşiri pe care apa le avea în repejunile Iordanului după afundarea în ele a Domnului nostru Iisus Hristos. Aceasta înseamnă că prin apa Botezului ne curăţim şi ne sfinţim trupurile şi sufletele, această mare slujbă de sfinţire a noastră se cuvine să ne aducă aminte de păcatul prin care ne întinăm pe noi înşine şi tot ce ne înconjoară, şi despre datoria noastă creştinească de a ne curăţi de orice întinăciune a păcatului.

Domnul nostru Iisus Hristos a început prin Botezul Său lucrarea mântuirii oamenilor din păcat, marea lucrare a slujirii Sale pământeşti pentru oameni. La sfârşitul şederii Sale pe pământ, şi prin cuvântul Său (Matei XXVIII, 19), a aşezat Taina Botezului, prin care şi noi intrăm pe calea vieţii noastre pământeşti şi a menirii noastre, în familia fiilor Tatălui Ceresc şi dobândim dreptul la moştenirea fericirii veşnice.

Taina Botezului, pe care noi, creştinii ortodocşi am primit-o în pruncie, a spălat de pe sufletul nostru şi acele urme ale păcatului strămoşesc, săvârşit de protopărinţii noştri, cu care urme se naşte fiecare om.

Botezul Domnului, aducându-ne aşadar aminte de Botezul nostru, de pruncia noastră nevinovată şi apoi de nenumăratele noastre căderi în păcat, ne îndeamnă, dacă vrem să fim fii credincioşi ai Tatălui nostru ceresc, să alungăm din noi toată necurăţia, toată întinăciunea şi tot păcatul, să ne curăţim sufletul de aceste rele ; ne îndeamnă să nu uităm niciodată că în împărăţia cerurilor nu va intra „nimic pângărit şi nimeni care e dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea vieţii Mielului" (Apocalipsă XXI, 27).

Păcatul este otrava cu care se otrăveşte sufletul nostru cel nemuritor, cel asemenea cu Dumnezeu ; şi dacă nu scoatem din inimă această otravă, atunci sufletul va fi rânduit morţii veşnice.

Păcatul este laţul în care se prinde sufletul nostru ca pasărea căzută în laţul vânătorului, pierzându-şi libertatea şi voinţa.

Păcatul este zidul care se zideşte între noi şi Dumnezeu şi numai pocăinţa noastră poate dărâma acest zid.

Păcatul este piatra care ne închide intrarea în Împărăţia Cerurilor, pentru că păcătosul nepocăit pierde fericirea moştenirii gătite de Domnul pentru fiii Săi.

Deci, văzând în păcat, cel mai grozav duşman pe care omul îl poate întâlni în viaţa sa pământească, să ne luptăm cu el. Cât timp suntem în viaţă şi în piept nu încetează să bată o inimă, trebuie să ne grăbim, curăţindu-ne prin pocăinţă şi agonisindu-ne în locul mândriei smerenia, în locul răutăţii — mila şi iubirea şi în locul necurăţeniei — neprihănirea şi înfruntarea.

Pentru aceasta şi-a îndeplinit lucrarea Sa pământească Domnul nostru Iisus Hristos, începând cu Botezul Său în apa Iordanului, ca să ne deschidă porţile împărăţiei Cerurilor, să ne înveţe a merge spre aceste porţi şi prin Sfânta Sa Biserică să ne dea ajutor în lupta cu păcatele, în tot timpul drumului nostru pământesc.

CUM SĂ TRĂIEŞTI ÎN VECI

Învaţă de la apă să ai statornic drum,
Învaţă de la flăcări, că toate-s numai scrum.

Învaţă de la umbră să taci şi să veghezi,
Învaţă de la stâncă cum neclintit să crezi.

Învaţă de la soare cum trebuie să apui,
Învaţă de la piatră, cât trebuie să spui.

Învaţă de la vântul ce adie pe poteci,
Cum trebuie prin lume de liniştit să treci.

Învaţă de la toate, că toate-ţi sunt surori,
Cum trebuie să treci frumos prin viaţă, cum poţi frumos să mori.

Învaţă de la vierme, că nimeni nu-i uitat,
Învaţă de la nufăr să fii mereu curat.

Învaţă de la flăcări ce avem de ars în noi,
Învaţă de la ape să nu dai înapoi.

Învaţă de la umbră să fii smerit ca ea,
Învaţă de la stâncă să-nduri furtuna grea.

Învaţă de la soare, ca vremea să-ţi cunoşti,
Învaţă de la stele, că-n cer sunt numai oşti.

Învaţă de le greier, când singur eşti să cânţi,
Învaţă de la lună, să nu te înspăimânţi.

Învaţă de la vulturi când umerii ţi-s grei,
Şi du-te la furnică să vezi povara ei.

Învaţă de la floare să fii gingas ca ea,
Învaţă de la oaie să ai blândeţea sa.

Învaţă de la păsări să fii mai mult în zbor,
Învaţă de la toate, că totu-i trecător.

la seama fiu al jertfei prin lumea care treci,
Să-nveţi din tot ce piere, cum să trăieşti pe veci !

CUVÂNT
DESPRE BOTEZ

Cand vorbim de Botez, luam in discutie stergerea pacatului stramosesc, moartea omului celui vechi si renasterea la o noua viata. Dar tot prin Botez, omul ajunge sa fie membru al Bisericii, un madular al Trupului lui Hristos. Din acest motiv, la Botez trebuie sa fie prezenta intreaga comunitate, nu doar rudele si cunoscutii celui ce urmeaza sa fie botezat.

In cele mai multe biserici, Taina Botezului se savarseste doar in prezenta neamurilor. Daca se intampla sa fie facuta duminica, toti cei ce urmeaza a fi prezenti la Botez stau afara si nu intra decat atunci cand biserica este goala. Nu mai vorbesc de faptul ca se poate intampla sa existe chiar o grabire in a lasa cat mai repede biserica goala pentru Taina Botezului - o predica mai scurta, o miruire mai rapida etc, toate facute cu stiinta ca "au venit cei cu Botezul".
De vreme ce Botezul aduce o schimbare in Biserica, pentru ca ea se imbogateste cu un nou membru, ar trebui ca Taina Botezului sa fie savarsita intr-o biserica plina. Prin Botez, persoana botezata nu apartine doar familiei de acasa, ci si familiei celei mari, care este Biserica.
Daca vedem ca o persoana care nu face parte din rudele trupesti, ramane in biserica dupa Sfanta Liturghie ca sa participe la Botez, imediat o consideram bolnava.
Pierdem din vedere ca intrand in Biserica, intram in Trupul lui Hristos, ne facem madulare ale acestui trup. Asadar, toti cei care traim in Biserica alcatuim un singur Trup al Lui, al carui Cap este Hristos, iar fiecare in parte alcatuieste o mica parte a acestui intreg. In Biserica suntem chemati sa traim o viata duhovniceasca. Iar acest fel de viata nu este niciodata de sine statator. Sa nu uitam ca daca mana este scoasa din trup, ea nu mai traieste, iar daca este in suferinta, sufera intreg trupul. Astfel, a fi departe de cei botezati inseamna moarte, si in acest fel vom alcatui doar o aparenta a Trupului lui Hristos.

Pe scurt, trebuie sa ne revizuim complet conceptia despre Botez.

RUGĂCIUNE DE BINECUVÂNTARE

Tu Doamne Cel veşnic şi Făcătorule a toate, Care în bunătatea Ta cea nepătrunsă m-ai chemat în această viaţă, Care ai revărsat peste mine harul botezului şi pecetea Duhului Sfânt, Care ai sădit în mine dorinţa de a Te căuta pe Tine, singurul adevăratul Dumnezeu, ascultă rugăciunea mea. Eu n-am viaţă, nici lumină, nici bucurie, nici înţelepciune, nici tărie decât numai în Tine, Dumnezeule.

Din pricina fărădelegilor mele nu îndrăznesc să-mi ridic ochii mei spre Tine. Dar Tu ai spus ucenicilor Tăi: „Tot ce veţi cere în rugăciune cu credinţă, veţi primi” şi „orice veţi cere în numele Meu, voi face vouă”. De aceea, îndrăznesc să Te chem pe Tine: Curăţeşte-mă de orice întinăciune a trupului şi a duhului. Învaţă-mă să mă rog cum se cuvine. Binecuvintează această zi pe care mi-ai dat-o mie, slugii Tale nevrednice.

Cu puterea binecuvântării Tale fă-mă în stare să grăiesc şi să lucrez în toată vremea spre slava Ta cu duh curat, cu smerenie, răbdare, dragoste, blândeţe, pace, curaj şi înţelepciune, dându-mi de-a pururea seama de prezenţa Ta. Doamne Dumnezeule, în necuprinsa Ta bunătate, arată-mi calea voii Tale, şi dă-mi să umblu în faţa Ta fără păcat.

Tu Doamne, Tu ştii cele de care am nevoie. Tu cunoşti orbirea şi neştiinţa mea, cunoşti neputinţa şi stricăciunea sufletului meu, dar nici durerea şi întristarea mea nu-ţi sunt ascunse Ţie. De aceea, Te rog, ascultă rugăciunea mea şi prin Duhul Tău Cel Sfânt învaţă-mă calea pe care să merg; iar atunci când voinţa mea ticăloasă mă va conduce pe alte cărări nu mă cruţa, Doamne, ci sileşte-mă să mă întorc la Tine.

Prin puterea iubirii Tale, fă-mă să mă ţin cu tărie de ceea ce este bine. Păzeşte-mă de tot cuvântul sau fapta care strică sufletul; de orice fel de pornire care nu-Ti este bineplăcuta Tie şi-l răneste pe aproapele meu. Învaţă-mă ce trebuie să spun şi cum trebuie să vorbesc. Iar dacă e voia Ta să nu răspund, fă-mă să tac în duh de pace, în care să nu întristez, nici să-i rănesc pe semenii mei. Aşează-mă în calea poruncilor Tale şi până la ultima mea răsuflare să nu mă laşi să rătăcesc departe de lumina îndreptărilor Tale, astfel ca poruncile Tale să fie singura lege a fiinţei mele pe acest pământ în veci.

Doamne, rogu-Te, ai milă de mine!

Păzeşte-mă în întristarea şi nenorocirea mea şi nu ascunde calea mântuirii de la mine. În nebunia mea, Dumnezeule, cer de la Tine lucruri multe şi mari, dar îmi aduc pururea aminte de răutatea mea, de ticăloşia şi josnicia mea. Miluieşte-mă! Nu mă depărta de la faţa Ta din pricina nevredniciei mele, ci mai degrabă sporeşte în mine conştiinţa acestei nevrednicii şi dă-mi mie, celui mai rău dintre oameni, să Te iubesc pe Tine aşa cum ai poruncit: din toată inima mea şi din tot sufletul meu şi din tot cugetul meu şi cu toată tăria mea: din toată fiinţa mea.

Doamne, prin Duhul Tău Cel Sfânt, învaţă-mă dreapta judecată şi conştiinţă. Dă-mi să cunosc adevărul Tău înainte de a intra în mormânt. Ţine-mă în viaţă în această lume ca să-Ți pot aduce căinţă cu vrednicie. Nu mă lua la jumătatea zilelor mele, nici când mintea mea e încă oarbă. Iar când Îţi va bineplăcea să pui capăt vieţii mele, dă-mi de veste dinainte, ca să-mi pot pregăti sufletul să vină înaintea Ta. Fii cu mine, Doamne, în acel ceas înfricoşător şi dă-mi bucuria mântuirii Tale.

Curăţeşte-mă de toate gândurile tăinuite, de toată răutatea ascunsă întru mine; şi dă-mi răspuns bun la scaunul Tău de judecată. Doamne, în mare mila Ta şi nemărginita Ta dragoste de oameni, ascultă rugăciunea mea. Amin!

CUVÂNT LA ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI
PRAZNICUL MARILOR AŞTEPTĂRI

„În besearică iaste acum împreună cu noi, iar în ceriu şade în scaunul slavei Sale şi în cară de heruvimi. In chipul slugii să vede, iară iaste stăpân peste toate" (Antim Ivireanul, Didahii).

Transpus în limba actuala mitropolitul martir spune aşa: acum, Iisus este aici în sfânta biserică, împreună cu noi. Dar tot acum, tot în clipele acestea, El şade pe tronul Lui dumnezeiesc de slavă, între care de heruvimi. Îl vedem aici pe pământ, între noi cu chip omenesc, „în chipul slugii să vede" Sluga ,nu în sensul de obidit , de supus al altui om ,ci în sensul că , despuiat de orice mândrie, este slugă a tuturor, de buna Lui voie, cum i-a fost viaţa, cât a trăit, ca om, fiind insa Stăpânul tuturor, al cerurilor şi al pământului pe care El le-a făcut, El le-a creat, căci El este Dumnezeu.

Momentul la care ne referim este praznicul întâmpinării Domnului, de azi, 2 februarie, pe care Biserica şi credincioşii îl sărbătoresc şi-l vor sărbători, în fiecare an. Iar locul este biserica Mitropoliei, în care Antim şi-a rostit toate Didahiile lui încărcate de har. Antim este cel mai mare mitropolit pe care 1-a avut Ţara Românească. Dacă Constantin Brâncoveanu nu l-ar fi avut pe acest mult dăruit în toate cele alese mitropolit ca sfetnic de taină, strălucirea lui voievodală n-ar fi luminat, nici pe departe, cât luminează istoria noastră.Nu l-a intrecut nimeni dintre contemporani nici în evlavie, nici în cele cărturăreşti, nici în cele tehnice şi misionar tipograficeşti. . Dar în deosebi nimeni nu-I sta alaturi în pecetluirea cu sacrificiul propriei lui vieţi, a gândirii şi a acţiunilor sale.. Spre bucuria sufletelor noastre, ne-a fost dată mângâierea duhovnicească să-l vedem pe el, ca şi pe Brâncoveni şi coconii lui decapitaţi pentru credinţă, trecuţi între rândurile sfinţilor români, în rândurile sfinţilor Ortodoxiei, pentru care s-au jertfit. Nu ştim cu siguranţă râul în care trupul îmbucătăţit de ucigaşii sai l-au aruncat.Este de datoria noastră sa-i aşezam pe locurile lor cuvenite de sfinţi, pe pereţii tuturor bisericilor româneşti, şi nu numai pe ai celor ctitorite de ei . Ajută-ne, Doamne !

Se împliniseră patruzeci de zile de la naşterea pruncului Iisus. După rânduielile religioase, copilul trebuia adus la templu şi prezentat preoţilor, spre a fi afierosit lui Dumnezeu, ca parte bărbătească şi întâi născut ce era. Mai trebuiau

aduse, după datină, pentru El, două turturele, darul oamenilor săraci pentru a fi jertfite pe altarele templului. Au venit deci la templu cu cele cuviincioase. Templul, ca şi curţile lui erau pline de credincioşi. Zarva era mare, mai ales în curţile templului, unde negustorii îşi făceau treburile lor: vindeau păsările pentru ritualuri ; porumbeii, turturelele, mieii ; negociau boii şi juncanii; schimbau banii. Tot felul de zaraferii, — treburile lumeşti —, uitând de tot că, cu câteva trepte mai sus, în Sfânta Sfintelor, între chipurile de foc ale heruvimilor şi serafimilor, sălăşluia El, însuşi Dumnezeu Sabaot, Ca şi astăzi, bogătanii imbracati în haine scumpe, ba şi încărcaţi cu podoabe scumpe de aur, se bat în piept ca fariseii, uitând că lumea este plină de săraci .. De aceea, mai târziu, tot El, pruncul adus aici, azi, cu turturelele lui sărace, El care era Stăpânul tuturor frumuseţilor şi bogăţiilor lumii, îi va alunga pe negustori din curţile templului, din templu chiar, din preajma bisericii, cu biciul : „Şi a intrat Iisus în templu şi a alungat pe toţi cei ce vindeau şi cumpărau în templu, şi a răsturnat mesele schimbătorilor de bani şi scaunele celor ce vindeau porumbei, şi a zis lor : Scris este : Casa Mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi o faceţi peşteră de tâlhari !" (Matei XXI, 12—13).

Dar astăzi este vorba de altceva. Pruncul Sfânt era adus la templu, spre a se săvârşi cele prevăzute de Lege. Deşi Dumnezeu, El se supune Legii pe care doar El o dăduse omului, pentru ca prin respectarea ei, omul să-şi poată câştiga viaţa veşnică. Iar Fecioara Maria, care ştia taina naşterii peste fire a Fiului ei, se supune rânduielilor obişnuite ale tuturor credincioşilor prescrise de Templu. După cum tot aşa s-a supus şi când Arhanghelul Gavriil i-a spus că va naşte fiu fără bărbat. Nu s-a împotrivit, n-a spus că nu este vrednică. Dar nici nu s-a mândrit.

Ci doar atât: „Şi a zis Maria : Iată roaba Domnului. Fie mie, după cuvântul tău" (Luca I, 38). Sfânta Fecioară Maria este pentru noi pilda desăvârşită a ascultării de cuvântul lui Dumnezeu !

Mare şi bogată este ţesătura sfânta a Scripturilor în praznicul de astăzi, în care se întâlnesc cele vechi, ale Legii vechi, cu cele noi, ale Legii celei noi, Legea dragostei, Legea blândeţii, Legea Sacrificiului suprem al Fiului lui. Dumnezeu, pentru mântuirea neamului omenesc, Legea iubirii, nu numai a celor ce ne iubesc noi, ci a iubirii şi a celor ce ne urăsc pe noi.

Praznicul acesta al Întâmpinării Domnului este praznicul marilor aşteptări ale omului şi ale omenirii şi este totodată Praznicul marilor împliniri, ale omului şi ale omenirii.

Citim în Sfânta Evanghelie a praznicului de azi: iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Dumnezeu . Si Duhul Sfânt era asupra lui. Şi lui i se vestise de Duhul Sfânt că nu vă vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Din îndemnul Domnului a venit la templu ; şi când parintii au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, el 1-a primit în braţele sale, a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis: Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel" (Luca II, 25—32).

Bătrânul şi dreptul Simeon este întruchiparea, simbolul aşteptării mântuirii omenirii întregi, care „nu va muri" până ce nu-L va primi pe Iisus în inimă, precum Simeon L-a primit pe Pruncul sfânt în braţe. El L-a aşteptat până la adânci bătrâneţe, nu s-a putut desprinde de viaţă, până ce nu L-a primit în braţe. Cum nici unul din creştinii de azi şi de totdeauna nu-şi va putea da duhul în pace, până nu-L va primi pe El, pe Dumnezeu Mântuitorul lumii, în trupul lui, în sufletul lui, sub forma Sfintei Euharistii, după ce îşi va fi curăţat şi spălat sufletul prin Taina Sfintei Spovedanii şi prin împlinirea faptelor bune.

Dar nu numai Simeon, nu numai bărbaţii aşteptau pe Iisus-Mântuitorul. Căci, citim în aceeaşi sfântă Evanghelie, peste câteva versete : „Şi era şi Ana prorocită, fiica lui Fanuel, în vârstă de 84 de ani, care slujea templului ziua şi noaptea... Şi venind şi ea în acel ceas, lăudând pe Dumnezeu şi vorbind despre Prunc tuturor celor ce aşteptau mântuirea în Ierusalim" (Luca II, 36—38). Şi femeile ardeau de aceeaşi aşteptare a lui Iisus Mântuitorul. Prorocita Ana este reprezentanta, este simbolul lor, al evlaviei şi al foamei de mântuire a femeilor, ca şi a bărbaţilor.

Vrem să aflăm, vrem să ştim, ce este acest mare praznic al întâmpinării Domnului ? Ascultă suflete, deschide-te inimă şi pătrunde în inima lor, cele ce ne spune marele suflet prea curat şi arzător de evlavie, marele cărturar, marele artist, smeritul iubitor de oameni şi nespus de iubitor de neamul românesc în sufletul şi cărturăria căruia s-a îmbrăcat deplin, deşi el era de neam ivir, Antim Ivireanul, ctitorul de cultură şi artă românească şi cel mai mare mitropolit al Ţării Româneşti, aşa cum am spus de la începutul acestui cuvânt al nostru.

Iată, tâlcuirea Ivireanului în tulburătoarele sale didahii, adică predicile ţinute de el, de mitropolit, în catedrala mitropoliei din Bucureşti şi catedrala de la Tîrgovişte, între anii 1708 şi 1716 : „Pentru care lucru adevărat au răsunat dumnezeiasca trâmbiţă, care este fericitul unul Pavel, zicând : „Cele vechi au trecut şi iată câte s-au făcut noi. Drept aceia, ce voi putea cuprinde cu mintea mea, sau ce lucru vrednic voi putea grăi asupra zilei acesteia ?Nu pot să mă întind undei nu ajung, nu pot să vorbesc ceea ce nu ştiu. Ci nevrednic şi neputincios sunt a spune cele ce mult prea minunate sunt, atât de minunate, încât îmi piere graiul, când vreau să vi le spun...".

Cât de mare este iscusinţa în cuvinte a marelui mitropolit cărturar şi artist atât de inspirat în toate şi cât de mare şi de adânc frumoasă, este smerenia lui!

„...căci covârşitoare şi mai presus decât slabele noastre priceperi ale minţii, sunt tainele pe care le aduce praznicul de azi. Cine poate afla ceva mai mare şi mai slăvit, decât pe Dumnezeu? Cine poate pătrunde tălmăci la îndemâna oricărui suflet râvnitor de mântuire fecioria şi pre purtătoarea ei, care „ca, alt cer gânditor ţine în braţele sale pe Făcătorul cerului şi al pământului, pre Fiul Său, carele este născut din Tatăl mai înainte decât luceafărul şi-l aduce azi în biserică, ca pre un cap ce este al Bisericii, să-l închine Domnului, Celui ce i se închină toată făptura şi i se pleacă tot genunchiul. Căci pentru bunătatea Lui cea fără margini, El supune Legii, El, Cel ce a dat legea lui Moise pe muntele Horev., Se supune poruncilor, El, Cel care a făcut toate cele ce se văd, ca şi pe toate celelalte care nu se văd, cele ale sufletului şi ale minţii. Iată cum se smereşte Cel de care se cutremură toată zidirea. Primeşte cu smerenie să stea în braţele unui bătrân, ale dreptului Simeon, pentru că acesta era drept şi fără vicleşug. Duce „plocon" la biserică cele două turturele, smerite, El, Cel Care, doar cu un cuvânt a făcut toate păsările cerurilor, păsările văzduhului. Duce „plocon", zice iar Mitropolitul Antim din Iviria, două turturele, ca să arate cele două voinţe : aceea a dumnezeirii şi aceea a omenirii. Duce o pereche de turturele lui Dumnezeu, ca să facă „păreche curată lui Dumnezeu pre omul, ca să facă amândouă una» ca să împreune cele vechi cu cele noi, cele cereşti cu cele pământeşti, cele de jos cu cele de sus. Duce „plocon" lucru curat, El, Cel ce este însăşi Curăţenia, Neprihănirea, ca să arate că s-au născut din Maica cea curată, şi ca să arate curăţenia Bisericii şi curăţenia credinţei. Duce acele păsărele ca să fie jertfite de către preoţi, ca semn al propriei jertfiri, pe care El va aduce-o jertfindu-Se pe Sine pentru mântuirea noastră. Zice Sfânta Fecioară către Simeon : primeşte, cinstite şi fericite bătrâne, pre acest Prunc, carele s-a făcut sărac de bună voie, dar a cărui bogăţie, nu sunt cuvinte îndeajuns cu care să poată fi spusă şi arătată . ; primeşte pe acest Prunc, care este mai vechi decât toate veşniciile ; primeşte pe acest Prunc, la care priveşti dar la care îngerii nu pot privi ; cuprinde-L în braţele tale, pe El, pe care lumea întreagă nu-L poate cuprinde. După înfăţişare, cum vedem, este mic la vârstă, dar anii Lui, nimeni nu-i ştie. Mic ni se arată la chip, dar toate întinderile, toate necuprinsele lumi, nu îl pot cuprinde.

Mic este la vedere, dar cuprinderea Lui, mărimea priceperii Lui, este fără de margini.

În biserică aici, în această catedrală, este împreună cu noi, dar în tot acelaşi timp, acum El este în cer, pe scaunul slavei Sale, înconjurat de care de heruvimi. Precum cel mai smerit, mai neînsemnat dintre fiii oamenilor se arată, ca un copil de sclav chiar, dar El este Stăpân peste toate, peste cele văzute şi peste cele nevăzute.

A Lui să fie slava, cinstea şi mărirea, în vecii vecilor Amin!

PASTORALĂ LA DUMINICA ORTODOXIEI

ÎN ANUL MÂNTUIRII 2023

A ÎNALT PREASFINŢITULUI PĂRINTE
† Dr. ONUFRIE POP
ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT

PASTORALĂ LA DUMINICA ORTODOXIEI DIN ANUL MÂNTUIRII 2023
A ÎNALT PREASFINŢITULUI PĂRINTE
DR. ONUFRIE POP, ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT

Nr. Reg. Nr. 366 / 05.03.2023

Preasfinţiţi, Preacuvioşi şi Preacucernici Părinţi,
Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul,

Iubitului cler, fraţilor arhierei, cinului monahal şi iubiţilor credincioşi ai Bisericii noastre, har şi pace de la Dumnezeu, iar de la smerenia noastră arhiereşti binecuvântări.

Cu ajutorul Celui Preaînalt, am reuşit să ajungem şi în acest an, la finele primei săptămâni a Postului Mare, adică la Duminica dedicată „Ortodoxiei” sau Bisericii. În această zi se face amintire perioadei de persecuţie împotriva cinstitorilor Sfintelor Icoane şi, bineînţeles, biruinţei acestora împotriva cotropitorilor.

Iconoclasmul – aşa cum se numeşte doctrina care respingea închinarea la Sfintele Icoane – apare pentru prima dată în istoria creştinismului la Sinodul „lui Elvira” sau „Sinodul din Elvira” care a avut loc între anii 405. La acest conciliu au participat 19 episcopi şi 27 de preoţi, asistând totodată diaconi şi mireni. Adunarea a fost condusă de episcopul Decius de Legio, din partea Bisericii, iar din partea puterii politice, Împăratul Constantin. Este primul Sinod din perioada de domnie a celebrului împărat.

La Sinodul din Elvira au fost adoptate pentru prima dată Canoane în Biserica răsăriteană şi apuseană, pe atunci fiind în comuniune ambele mari centre religioase de origine creştină. Unul dintre aceste reguli, adică al 36-lea canon, impunea astfel: *„S-a părut bine ca Icoanele să nu mai fie în Biserici pentru ca ceea ce se cinsteşte şi se slăveşte să nu fie pictat pe pereţi”*. Aparent, Sinodul avusese în primele canoane o atitudine ostilă credinţei mozaice, însă, până la finalul sesiunii sinodale, lucrurile aveau să stea cu totul altfel. Pornind de la acest motiv de discrepanţă între ceea ce se regăsea în tradiţiile creştine şi noile dispoziţii imperiale, mulţi dintre creştini au protestat, în cele din urmă fiind ori condamnaţi, ori persecutaţi.

Despre importanţa Sfintelor Icoane în creştinătatea timpurie a primelor secole se pot spune multe. Însuşi Noul Testament prezintă practici, obiceiuri şi rânduieli care nu s-au regăsit niciodată în confesiunile religioase de dinainte de Hristos. Ele au fost adoptate încă de la Sfântul Apostol Luca, cel cu care a călătorit Hristos pe drumul spre Emaus, evanghelist, medic şi pictor, dintre cei 72 de Ucenici ai lui Hristos.

În diferite muzee din lume se păstrează sculpturi sau picturi de origine creştină, chiar din primele 3 secole, acestea nefiind niciodată până la acest Sinod socotite „idoli” sculptaţi de mână omenească. Sunt multe diferenţe între Icoane şi idoli, lucru pe care neoprotestantismul îl ignoră, dar care coincide cu creştinismul raţional: Icoana închipuie pe Dumnezeu, Sfânta Treime, un Sfânt sau o Sfântă care există, pe când idolul sculptat atunci se creează. Practic, idolul nu reprezintă nimic altceva decât o creaţie a unor oameni care şi-au întemeiat propria lor divinitate.

Dacă îmi permiteţi, vreau să fac o comparaţie modernă: o dată cu apariţia tehnologiei şi dezvoltarea cinematografiei internaţionale, omenirea a putut să privească o mulţime de filme realiste, SF, sau desene animate. Dintre personajele principale ale filmului sau desenului respectiv, unele chiar au existat. Spre exemplu, filmul „Ostrov” prezintă o poveste din viaţa Bisericii. Chiar dacă actorul este doar o închipuire, morala culeasă este extraordinar de folositoare. Spectatorul percepe povestea, nu pe cei ce reprezintă personajele. În desenele animate, majoritatea personajelor sunt fictive: animale vorbitoare, puteri paranormale etc.

Poate că nu este cel mai bun exemplu, raportându-ne la dogmatica Sfintelor Icoane, dar acestea sunt, aş zice eu, actorii dumnezeirii, ai Sfinţilor şi Sfintelor, care prezintă diferite momente sau scene din viaţa religioasă sau a Sfântului respectiv. Astfel, cu ajutorul unui film, spectatorul se conectează cu povestea, iar cu ajutorul Sfintelor Icoane, omul se conectează la rugăciune cu însăşi divinitatea. A existat acel eveniment prezentat de Noul Testament şi pictat în Icoană? A existat. Deci, nu este vorba despre nici un idol creat. Dacă ar fi fost aşa cum susţin neoprotestanţii, ridiculizând Icoana, ridiculizez povestea şi inevitabil mă arat necredincios faţă de biografia lui Hristos.

Noi, creştinii, aşa cum relatează „scrisoarea lui Diognet” – o celebră lucrare anonimă din primele secole, recunoscută de toate Bisericile Ortodoxe, trebuie să fim Icoane sau „actori” ai procesului de îndumnezeire, Icoane vii prin care să se repete povestea unui Sfânt sau a unei

Sfinte. De aici înţelegem şi de ce în timpul Utreniei se citeşte din „Sinaxar”, sau chiar în timpul Sfintei Liturghii, ca fiecare creştin să ia la cunoştinţă viaţa unui anume Sfânt şi să culeagă din ea ceea ce i se potriveşte, poate să împrumute şi să implementeze în propria sa viaţă.

Ceea ce n-au înţeles cei de la Elvira, este realitatea că Icoana este o carte pictată, un capitol rezumat care reflectă o persoană Sfântă sau un eveniment biblic consacrat. Să susţinem că Icoana nu este utilă, am susţine că însăşi cartea Noului Testament şi toate cărţile Sfinţilor scriitori bisericeşti sunt doar „idoli creaţi”, lucru care ar fi o nebunie! S-ar interzice tacit contactul omului cu adevărul şi, astfel, s-ar dezrădăcina cunoaşterea. Însuşi Hristos a spus: *„veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi”* (Ioan, 8, 32). Se potriveşte versetul acesta cu subiectul pe care-l dezbatem? Credem că se potriveşte, pentru că adevărul nu se revelează tuturor. Majoritatea creştinilor au nevoie de contactul cu sursa, scrierea sau pictura. Tot Hristos le-a zis Apostolilor: *„Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura”* (Marcu, 16, 15). Deci, nu le-a zis: „rugaţi-vă să se descopere Evanghelia” ci i-a trimis pe ei să propovăduiască.

Metodele prin care s-a propovăduit Evanghelia sunt acestea: prin viu grai, prin propriul exemplu, prin curajul martirajului, prin pergamente sau lespezi scrise sau prin picturi. De ce şi prin picturi? Pentru că la momentul venirii lui Hristos în lume, majoritatea oamenilor nu ştiau să citească. Pictura este o metodă de a-i relata şi omului ce nu cunoaşte alfabetul să vadă cu proprii săi ochi şi să-şi facă un joc de imaginaţie care să-i rezume tot cuprinsul unui capitol. Este uşor să apară neoprotestantismul în ultimele secole când aproape toţi oamenii ştiu să citească şi să spună că pictura nu-şi are rostul. Ea este un mijloc eficient de propovăduire şi de aceea a fost apărată cu vitejie de către Sfinţi.

În Capadocia se păstrează Bisericuţa în care a slujit Sfântul Vasile cel Mare. Pe pereţii săi sunt pictate nenumărate Sfinte Icoane. Nu este singura Biserică din primele 5, 6 secole care este pictată, lucru care ne arată că Sfinţii nu au recunoscut acest Sinod care, practic, impunea tradiţiile şi doctrinele iudeilor în cultul creştinilor. Sfântul Vasile cel Mare a trăit la jumătatea dintre cele două prime Sinoade Ecumenice când, aşa cum spune şi Sfântul Epifanie de Salamina în cartea sa intitulată „Panarion”, tulburările erau multe şi unele dintre ele au rămas nerezolvate până în zilele noastre.

De la Sinodul lui Elvira şi până la „porunca” împăratului Leon, din anul 730, prin care s-au interzis iarăşi Sfintele Icoane a fost doar un pas. Vedem că orice lucru rămas nerezolvat are să revină la actualitate. Aşa s-a întâmplat şi cu tulburarea din secolul al IV-lea, revenind în secolul al VIII-lea. Leon al III-lea, care a domnit între anii 717 şi 741, a readus la viaţă această tulburare şi a impus distrugerea Icoanelor. Sfântul Ioan Damaschin (n. 676 – d. 749), a avut o luptă aprigă împotriva episcopilor şi clericilor care au susţinut opiniile eretice ale lui Leon, dar nu numai el, ci şi alţi Sfinţi. Datorită acestor opoziţii ferme ale creştinilor conservatori, în anul 787, Împărătească Irina, nora lui Leon, a convocat cel de-al 7-lea Sinod Ecumenic, adică al doilea Sinod care a avut loc în Niceea după cel din anii 325-326. La acest

Sinod avea să se hotărască faptul că prezenţa Sfintelor Icoane este bună în Biserică şi că ceea ce au lăsat Apostolii, dar au suspendat alţii, mai târziu, trebuie să-şi recapete semnificaţia adevărată. Aici vedem că nimic din ceea ce au lăsat Sfinţii Apostoli nu este nefolositor sau dăunător.

După moartea Împărătesei Irina, persecuţiile au început din nou, de la Împăratul Nicefor şi până la împăratul Teofil. Soţia acestuia, Teodora, avea să-i schimbe poziţia Împăratului Teofil şi să redea libertatea cinstirii Sfintelor Icoane. Deşi nimeni nu poate explica „rolul benefic" al puterii politice în viaţa Bisericii, vedem că majoritatea apariţiilor imperiale pe „scena" vieţii religioase au culminat cu tulburări, persecuţii sau erori. Oamenii statului ar trebui să înţeleagă că multe dintre problemele Bisericii îi pot depăşi, iar dacă necesită rezolvare, acestea nu se pot rezolva prin legi sau ordonanţe, ci tot prin dezbaterea Sinodului.

După încetarea persecuţiilor, în anul 843 a fost stabilită ca această primă Duminică din Postul Mare să fie dedicată tuturor Sfinţilor care au apărat Sfintele Icoane. Aşadar, dacă am numi deopotrivă „Duminica Ortodoxiei", „Duminica Sfintelor Icoane", creştinul simplu ar înţelege mai profund importanţa acestei zile.

În „Duminica Sfintelor Icoane", în multe Biserici Ortodoxe copiii aduc Icoane pictate de mânuţele lor şi primesc diplome sau daruri de la preoţi. M-aş bucura ca şi noi să ducem mai departe această tradiţie, pentru că Icoana, fiind ea pictată de un copil, este o propovăduire a lui Hristos, o vestire a Evangheliei Sale, a Sfinţilor şi Sfintelor care au făcut parte din istoria acestui frumos creştinism.

Zice Domnul: *„cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte"* (Matei, 18, 5). Aşadar, cine primeşte propovăduirea verbală, scrisă sau pictată, a unui copil al lui Dumnezeu, pe însuşi Dumnezeu îl primeşte în sufletul şi în viaţa sa. Dacă anul acesta nu se vor organiza astfel de expoziţii iconografice, anul viitor m-aş bucura ca această Duminică să recapete sensul ei adevărat, să fie o zi în care nu doar adulţii să se bucure, ci şi copiii. Cu toţii suntem copii, uneori, aşa cum zice Hristos, că dacă nu ne întoarcem şi nu vom fi ca pruncii, nu vom avea nesfârşita bucurie a mântuirii.

Iată că această zi ne determină atât de frumos revenirea noastră în corabia mântuirii, corabia din care, conştientizând tot ce facem, în permanenţă, nu vom cădea ci, dimpotrivă, ne vom ridica!

Cu aceste cuvinte, cu această istorioară, doresc să mergem, fiecare, la casele noastre, să medităm, să ne aşezăm în faţa Icoanei şi să-i mulţumim lui Dumnezeu că, datorită Apostolilor, datorită tuturor celor ce au propovăduit verbal, cu faptele şi exemplele lor proprii, prin scris sau prin pictură, astăzi suntem creştini! M-am născut om în lume şi apoi m-am renăscut creştin al lui Iisus Hristos, spre viaţa cea veşnică şi spre bucuria nesfârşită a mântuirii! Aportul adus de Icoană în viaţa şi activitatea creştinismului este imposibil de inclus într-o singură predică, într-o singură carte sau într-o singură bibliotecă.

Al vostru arhipăstor şi pururea către domnul rugător,

† Dr. Onufrie Pop
Arhiepiscop de Bergamo şi Mitropolit Primat al
Mitropoliei Autonome Creştin Ortodoxe de Bergamo şi Europa

BUNA VESTIRE
ÎNCEPUTUL MÂNTUIRII

„Iată vei lua in pântece şi vei naşte Fiu şi vei chema numele Lui Iisus" (Luca I, 31).

Era în timpul domniei Cezarului August, când ostaşii -romani patrulau şi jefuiau pământul Ţării Sfinte, când poporul lui Israel mocnea de ură împotriva cotropitorilor străini care le răpiseră libertatea.

Se aştepta din zi în zi ca cineva să-i anunţe că prima veste bună făcută de Dumnezeu omenirii se împlineşte acum, că cerul a găsit timpul potrivit pentru a-l ridica pe om de la moarte la viaţă.

Astăzi prorocia făcută de Isaia cu o sută de ani în urmă prin cuvintele : „Iată fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele Lui Emanoil" (7, 14) se împlineşte. În decursul istoriei omenirea a primit multe veşti însemnate, dar cea mai frumoasă şi mai importantă veste pe care a primit-o vreodată, nu este alta decât aceea pe care o primeşte astăzi din cer, de la Dumnezeu, prin îngerul Gavriil. Prăznuim astăzi sărbătoarea care ne aduce aminte de marea dragoste a lui Dumnezeu pentru omenirea căzută în păcat. într-o lume in care omenirea se complăcea în cele mai oribile păcate, într-o lume în care cele zece porunci ale Decalogului erau nesocotite, îngerul Gavriil e trimis de Dumnezeu în cetatea Nazaret la Fecioara Maria al cărei suflet era candelă de lumină, ca o grădină de pace şi binecuvântare. Intrând la Sfânta Fecioară a zis : „Bucură-te ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu Tine, binecuvântată eşti tu între femei" (Luca I, 29). La nedumerirea Mariei, arhanghelul completează : „Duhul Sfânt va pogorî peste tine şi puterea Celui Prea Înalt te va umbri" (Luca I, 35). Stăpânită de dublul moment al smereniei şi al dorinţei arzătoare de a împlini voia lui Dumnezeu, Maria îi răspunde: „Fie mie după cuvântul tău".

Fericit de acest asentiment, arhanghelul pleacă şi îndată are loc taina cea mare şi mai presus de fire a zămislirii Fiului lui Dumnezeu sub umbrirea Duhului Sfânt.

Astfel, Fiul lui Dumnezeu născut din veşnicie din Tatăl ia trup omenesc din Sfânta Fecioară pentru a sălăşlui între noi.

Dar ce însemnătate are Bunavestire în cadrul istoriei mântuirii noastre şi ce semnifică ea pentru creştinii de astăzi ?

Ca punct de plecare, istoria mântuirii începe prin făgăduinţa făcută imediat după căderea făcută primilor oameni în păcat, căci la izgonirea din rai, Dumnezeu a făgăduit mântuirea prin sămânţa femeii : „Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei ; aceasta îţi va zdrobi capul iar tu îi vei înţepa călcâiul" (Facere 3, 15). Fiecare, primii oameni n-au înţeles sensul adânc al acestor cuvinte, dar acestea au fost cunoscute treptat, prin profeţiile mesianice. Aşa se face că la plinirea vremii, când omenirea era conştientă de neputinţa de a se mântui singură, fără ajutorul lui Dumnezeu, aceasta să implore ajutorul lui Dumnezeu din adâncul sufletului.

Plinirea vremii de care se vorbeşte adeseori, coincide cu Bunavestire. În momentul tensiunii supreme în aşteptarea mântuirii, Dumnezeu satisface această aşteptare, prin împlinirea făgăduinţei unui Mântuitor. Cu Bunavestire începe etapa cea mai importantă din istoria mântuirii : trecerea de la făgăduinţă şi pregătire, la realizare. Ca atare Bunavestire este începutul mântuirii noastre, în sensul că prin întruparea Fiului lui Dumnezeu care se face Fiul Fecioarei, i se oferă posibilitatea mântuirii şi desăvârşirii. De aceea, pe drept cuvânt o putem numi cea mai mare veste din istoria mântuirii omenirii. O dată cu ea începe divinizarea pământului. Fiul lui Dumnezeu luând fire omenească, ca şi a noastră a tuturor, Iisus Hristos este omul cel adevărat, care a venit în lume ca pe toţi să ne facă oameni adevăraţi. Iisus Hristos se coboară mai adânc decât oricine în intimitatea noastră, se identifică cu toate durerile noastre şi ia asupra sa toate poverile noastre.

Sărbătoarea Buneivestiri ne cheamă să fim slujitori ai omenilor, să sprijinim activ toate acţiunile de îmbunatatire a vieţii, a condiţiilor de trai şi sa le facem cât mai corespunzătoare demnităţii umane.

Aşa precum Maica Domnului şi-a daruit toată fiinţa lui Dumnezeu, tot aşa să ascultăm şi noi chemarea lui Dumnezeu, de a sprijini nevoile şi aspiraţiile lumii pentru ca omul să se poată realiza şi să-şi poată împlini menirea.. În acest sens, trebuie să ne dăm seama de puterea purităţii în a face să se nască divinul în noi. Nu putem actualiza în noi chipul Mântuitorului şi al Maicii Sale decât în puritate şi desăvârşire morală. De aceea, chemarea imediată a Buneivestiri este ca prin pocăinţă sinceră şi deplină să ne apropiem de Sfântul Potir spre a ne împărtăşi după cuviinţă cu trupul şi sângele Domnului în Sfânta Taină a Cuminecăturii. Când ne vom împărtăşi cu vrednicie, vom fi purtători de Hristos şi vom putea spune : "Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte întru mine".

APA CEA VIE A ORTODOXIEI

Ostenit de drumul ce strabate Samaria, Iisus ajunge la poala muntelui Garizim si se asaza pe o piatra de langa fantana lui Iacob. De sus, din cetate, vine o femeie sa ia apa si-si pregateste ciutura, care nu e altceva decat un burduf de piele spanzurat de o funie lunga.

Iudeu dupa chip si imbracaminte, strainul ii cere sa bea, iar femeia se mira: Iudeii nu au nici un fel de amestec cu Samaritenii (In 4, 4-42).

Istoria celor din urma incepuse de aproape 6 secole, cand regele Asiriei a cucerit Samaria si a deportat cea mai mare parte a populatiei mozaice. In locul surghiunitilor a adus cinci triburi pagane din Asia, a caror convietuire cu bastinasii nu a putut evita incuscririle si incrucisarile. Dupa un alt secol, supravietuitorii captivitatii babilonice s-au intors acasa si, la randu-le, s'au amestecat cu ce-au gasit. A rezultat astfel un popor hibrid, pe care iudeii autentici il urau de moarte, ca pe un fruct al renegarii; in drumurile lor dintre Iudeea si Galileea ei ocoleau Samaria, iar cand graba ii silea s'o strabata, la iesire isi scuturau praful de pe sandale. Hibridarea se petrecuse nu numai in sange, ci si in religie, aceasta reprezentand un fel de aliaj instabil intre credinte si practici eterogene: pe de-o parte, locuitorii isi revendicau mostenirea lui Avraam, pe de alta continuau sa-si venereze idolii.

Pe muntele Garizim ridicasera un templu care, in mod declarat, se opunea celui din Ierusalim. Asadar, mirarea femeii in fata lui Iisus isi avea temeiurile ei, dar nici nu era lipsita de o anumita dedublare: „Tu, care esti iudeu“ si „parintele nostru Iacob“. Sa crezi ca te tragi din Iuda, dar sa nu te socotesti iudeu, iata drama celui ce se instraineaza pe dinlauntru! Sufletul femeii merge din mirare’n mirare: Strainul iudeu ii fagaduise apa vie. Ea nu cunoaste metalimbajul evanghelic, dar nici nu e o ignoranta; ea stie ceea ce multi din oamenii secolului XX inca n’au aflat - ce anume este apa vie: „Doamne, nici galeata nu ai si fantana este adanca“. Asadar, apa vie este apa de adancime, apa originara, temelia si inceputul oricarei fantani, apa pe care noi, cei de acum, o cunoastem sub numele de panza freatica, stratul profund si pur, necontaminat de infiltratiile superficiale, a carui limpezime nu e concurata decat de viata insasi.

Usor ii este acum lui Iisus sa faca un pas inainte: apa pe care i-o ofera El e nu numai o bautura in urma careia nimeni nu mai inseteaza dupa o alta, dar si o apa care, la randu-i, se va preface ea insasi in izvor de apa saltatoare spre viata vesnica. Este ceea ce tot El le va spune iudeilor, ceva mai tarziu (In 7, 37-39), vorbindu-le de trimiterea si revarsarea Duhului Sfant. Avand in fata-I o asemenea cale de acces, Iisus nu va parasi cetatea Siharului inainte ca aceasta sa fi crezut in El, iar Samaria va fi, dupa Ierusalim, intaia cucerire a apostolului crestin (FAPTE 8, 5-25).

Filologia biblica stie ca manuscrisele cele mai vechi sunt cele adevarate, deoarece ele nu sunt contaminate de greselile involuntare ale copistilor sau de cele voluntare ale ereticilor. Sfintii Parinti stiau, de asemenea, ca adevarata credinta este cea mai veche, adica cea predata de Sfintii Apostoli. Biserica stie ca apa cea vie a unei fantani se pastreaza ca atare numai daca fantana este adanca si daca peretii ei sunt ziditi din pietre tencuite. Ei bine, cele sapte Sinoade Ecumenice nu sunt altceva decat pietrele tencuite ce apara apa cea vie de apele viiturilor. Aici, intre viu si viitura, e toata drama sfasietoare la care este supusa camasa lui Hristos. Panza freatica e una singura, fantanile pot fi mai multe, chiar foarte multe. Care este cea adevarata?: aceea care s’a ferit si se apara de viituri. O numim Ortodoxie. Acuzata de conservatorism, Ortodoxia e singura care stie ce conserva: apa cea vie a Evangheliei lui Hristos, pururea innoitoare prin Duhul Sfant. Si e de-ajuns.

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA
Di Bergamo e dell' Europa
Codice Fiscale: 95215050162 / 19-02-2015
Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo-Malpensata, ITALIA.

PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI ÎN ANUL DOMNULUI 2023
A ÎNALT PREA SFINŢITULUI PĂRINTE
† DR. ONUFRIE POP
ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT

Nr. 375/ 10 Aprilie 2023

Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul,

Această măreaţă şi Sfântă zi, sărbătoare a sărbătorilor şi praznic al praznicelor, după cum o definesc şi Catavasiile Sfintei Învieri, este ziua în care natura şi omul încep să renască, fizic, iar singura fiinţă din univers pe care a înzestrat-o Dumnezeu cu simţirile conştiinţei şi ale raţiunii, se bucură, saltă şi sporeşte duhovniceşte. Aşadar, lăsând deoparte toate grijile, pentru un moment, să zicem unii către alţii, cu salutare şi cu bucurie Sfântă:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Cer nou, pământ nou, cultură nouă, eră nouă, om nou. Acestea toate se petrec chiar în timpul când Hristos, Mântuitorul, Dumnezeu şi totodată Omul, propovăduieşte, se jertfeşte, moare şi a treia zi învia precum le zisese mai-nainte Sfinţilor Apostoli.

Iată că ne-a învrednicit bunul Dumnezeu să trecem şi această primă parte a anului 2023, cu multe bune şi cu mai puţin bune, cu reforme internaţionale, cu adaptări noi ale omenirii, cu o devastatoare conflagraţie care îngrijorează întreaga societate, dar cu speranţa de a depăşi toate situaţiile critice. Acesta şi este darul cel mai de preţ al omului, dar pe care l-a investit Creatorul într-însul, de a fi capabil să-şi găsească metode să se adapteze în orice condiţie.

Am ajuns în ziua Sfintei Învierii Lui Hristos, mulţumind Lui Dumnezeu că, după trei ani pandemici şi unul de război, suntem în viaţă, avem cele de trebuinţă şi ne putem sărbători împreună cu ceilalţi creştini în Biserică şi cu cei dragi la casele noastre. Aici putem să ne dăm seama cât de adevărate sunt cuvintele Sfântului Ignatie Teoforul, Ucenic şi Apostol, că „fiecare casă de creştin trebuie să fie ca şi o Biserică” şi asta nu o spune în sensul fanatic, ci în sensul trăirilor duhovniceşti alese şi al bucuriei aceleia cu care în Biserici oamenii cântă „Hristos a înviat”.

Primele luni din pandemie ni s-au părut un început de sfârşit de omenire, când totul părea să se schimbe radical, când presa şi formatorii de opinii, adepţii teoriilor conspiraţiei, deja inventau filmuleţe false cu îngeri venind din cer, cu semne apocaliptice şi alte cele. Iată că Dumnezeu nu

îngăduie să se adeverească, sau măcar să reziste în timp aceste mijloacele de înfricoşare pe care unii le născocesc tocmai pentru a duce omul în eroare.

Să ne amintim că în perioada când Apostolii şi primii creştini nu mai vedeau o ieşire din situaţie, mai ales că Hristos fusese torturat şi ucis. Dar, în acea deznădejde în care se aflau unii dintre ei, ce s-a întâmplat? Femeile mironosiţe, curajoasele creştine datorită cărora s-au încreştinat multe ţări ale lumii, s-au dus dis de dimineaţă la Mormânt sperând, totuşi, că Hristos va Învia. Ajungând acolo, au găsit mormântul gol şi s-au înspăimântat. Ducându-se să le vestească Apostolilor, nici nu apucă să facă prea mulţi paşi şi Evanghelia ne mărturiseşte că atunci *„când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucuraţi-vă”* (Matei 28, 9).

Mai înainte le spusese *„Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoşeze”* (Ioan 14, 27). Ei uitase acest cuvânt pentru cele întâmplate şi iată că se înspăimântase cu toţii. Acum, în această zi, conştientizând toate prin câte am trecut şi vom mai trece, putem înţelege că nicio situaţie grea nu este imposibilă de trecut, nimic nu constituie o Cruce mai grea pe care să o poată duce fiecare dintre noi. Cu alte cuvinte, aşa cum zicea şi Evanghelia, Dumnezeu pe multe care par a fi cu neputinţă, le face cu putinţă din dragostea pe care o are pentru fiecare dintre noi.

Iubiţi fraţi creştini!

Aceşti ani nu au fost depăşiţi de omenire în zadar. S-au cules multe experienţe de viaţă pe care nu le avusesem din cel de-al doilea război mondial. Câţi dintre noi au prins războiul? Foarte puţini. Majoritatea au plecat dintre noi nu de mult timp. Asta ne-a dovedit că suntem adaptabili în condiţii grele, că după lenevirea din perioada de pace am reuşit să ne descurcăm şi într-o vreme tulbure prin care nu mai trecusem niciodată. Acum, după toate cele întâmplate, putem afirma cu seriozitate că omenirea s-a schimbat în bine şi face paşi să se îndrepte, să-şi dovedească sieşi potenţialul, să-şi fructifice timpul, să facă economii şi să se bucure. Înainte de pandemie totul era un haos. Putem spune că nu a fost acea vreme cu voia lui Dumnezeu?

La o astfel de situaţie se referă şi Apostolul Petru, în Epistolă, zicând: *„Căci aşa este voia lui Dumnezeu, ca voi, prin faptele voastre cele bune, să închideţi gura oamenilor fără minte şi fără cunoştinţă”* (I Petru 2, 15). Încă o dată creatorii de panică vor fi nevoiţi să-şi refacă întregul plan de înşelare a populaţiei şi de manipulare prin frică, asta după ce omul şi-a învăţat lecţia şi şi-a dat seama că toate sunt cu putinţă de trecut dacă deznădejdea este înlăturată şi dacă se întrarmează cu multă credinţă. Credinţa vindecă, înalţă, ridică din căderi, scoate din anxietate, credinţa te ajută, îţi întăreşte sufletul şi duhul şi te însoţeşte întreaga viaţă.

Ne-am adunat încă o dată pentru a sărbători Învierea, cea mai importantă sărbătoare din creştinism, sărbătoare care a ajuns la al 1996-lea an se la evenimentul în care Apostolii, Ucenicii, femeile şi scepticii s-au uimit să asiste la crucificarea unui Om, moartea acestuia şi în cele din urmă să-l vadă iarăşi şi să-l asculte vorbind. Fiecare dintre noi auzim chemarea lui Dumnezeu, fiecare dintre noi simţim prezenţa lui, nu doar formal. De câte ori ne-am uimit de cum pot fi trimise darurile lui Dumnezeu în casele şi în sufletele noastre? Chiar dacă omul nu-l vede pe Dumnezeu, inima lui îl simte! Este legătura genetică a fiecăruia cu Părintele său, cu Tatăl său creator! Inima omului se bucură pentru această zi! Lăsaţi-o să se bucure şi pe a voastră, fiecare în parte, trăind momentul şi renăscând sufleteşte.

Sfânta Evanghelie ne relatează un frumos cuvânt al Mântuitorului: *„unde sunt doi sau trei, adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor”* (Ev. Matei, cap. 18, vers. 20). Întâi de toate să ne dăm seama că, aşa cum Dumnezeu este Trinitate, tot la fel l-a făcut şi pe om, trimitar. Fiecare om are trup, duh şi suflet. Sufletul este suflarea de viaţă, duhul este puterea omului, iar trupul este unealta prin care viaţa şi puterea omului trăieşte, se bucură şi lucrează. Adunaţi-le pe toate cele 3 părţi ale dumneavoastră, în numele lui Hristos celui Înviat, în numele creştinismului în care ne-am Botezat şi bucuria pe care o aveţi în această deosebită zi va fi de nedescris în cuvinte.

De ce? Pentru că, aşa cum am spus, omul îşi simte rădăcinile sale, îşi simte Părintele creator precum o mamă simte propriul copil când este în pericol şi un copil când mama este în suferinţă. Firește, sunt şi oameni cu mai puţin bun simţ sau cu mai puţină simţire, aşa ca să fiu politicos, dar să privim la exemplele bune. Aceeaşi conexiune între creştin şi Tatăl ceresc se produce ori de câte ori creştinul se bucură, trăieşte duhovniceşte şi sărbătoreşte.

Astăzi, ne-am adunat la Sfânta Liturghie, în numele lui Dumnezeu, în numele lui Iisus Hristos, celui ce a înviat pentru mântuirea şi ridicarea noastră din orice deznădejde şi cădere. Omul simte prezenţa lui Dumnezeu când vine înaintea lui, pentru că ceea ce spune Evanghelia nimic nu este în zadar scris şi care să nu se întâmple. Deci, bucuria noastră de acum este şi în numele lui Dumnezeu, dar şi o bucurie împreună cu Dumnezeu, cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfânt.

Iubiţi fraţi creştini!

Mesajul meu din acest an este să aveţi nădejde, credinţă şi dragoste, pentru că Dumnezeu nu ne-a lăsat niciodată să fim împovăraţi peste măsură şi fără să intervină la timp, chiar dacă uneori ni se pare că am rămas singuri. Niciodată, cel ce crede în Dumnezeu şi trăieşte cu Hristos nu este singur, nici chiar dacă ar fi însingurat de lume, tot nu este singur!

Îndemn pe toţi creştinii să fie cu adevărat dovezi renăscute ale Învierii lui Hristos, trăind creştineşte şi nu doar cu numele fictiv de creştin! Înviind El, să înviem şi noi împreună, învăluiţi în căldura dragostei şi în lumina înţelepciunii! Astăzi, ne întoarcem în timp şi dăm dovadă, fiecare, că locuinţa noastră poate să fie o Biserică a Duhului Sfânt, o casă creştinească, în care a venit lumina învăţăturii lui Hristos, un sălaş al faptelor bune şi totodată o patrie a păcii şi a curăţiei sufleteşti.

Şi, aşa cum le-a zis Hristos primilor creştini care l-au văzut Înviat, tot aşa vă zic şi eu: Bucuraţi-vă pentru că HRISTOS A ÎNVIAT!

Al vostru rugător şi de bine voitor,

DR. ONUFRIE POP,
ARHIEPISCOP ŞI MITROPOLIT

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA DI BERGAMO E DELL' EUROPA
C. F. 95215050162

METROPOLIA AUTONOMA CRISTIANA ORTODOSSA DI BERGAMO E DELL' EUROPA

ASOCIAȚIA RELIGIOASĂ
BISERICA CREŞTINĂ ORTODOXĂ VALAHĂ
Recunoscută de către Secretariatul de Stat pentru Culte prin Avizul Nr. 32/14.12.2017
Blog: www.bisericaortodoxavalaha.wordpress.com Mail: asociatiabcov@gmail.com
Corespondenţă: Cabinet individual de avocat „Pop Octavian”, str. Calea Martirilor 1989, nr. 62, bl. E1, sc. b, ap. 17, C.P. 300727, Timişoara
Preşedinte: Mitropolit Onufrie Pop. Tel. 0746 829 619 Vicepreşedinte: Episcop Nicolae Ilie. Tel. 0748 595 007

ANUNŢ IMPORTANT

În această perioadă, Biserica Creştină Ortodoxă Valahă, al cărui Preşedinte al Sfântului Sinod este Înalt Preasfinţia sa, dr. Onufrie Pop, în urma mai multor constatări de abateri canonice şi disciplinare, doi dintre preoţi au fost suspendaţi din funcţie şi anume: Alexandru Ciovîrnache şi Sergiu Simion. De asemenea, în cadrul aceleiaşi entităţi religioase din România au aderat alţi peste 10 preoţi şi slujitori ai Sfântului Altar, majoritatea dintre ei venind din regiunea Olteniei.

O dată cu aceste evenimente, Preotul Nicolae Pirui a fost supus judecăţii Consistoriului Bisericesc în vederea caterisirii, urmând ca Sfântul Sinod să decidă dacă acesta îşi poate continua slujirea sau va fi suspendat. Toate noutăţile din Biserica Creştină Ortodoxă Valahă din România sunt publicate periodic pe pagina www.bisericaortodoxavalaha.wordpress.com .

Pe data de 20 aprilie 2023, la Craiova a avut loc hirotonia parintelui Arhidiacon Laurențiu, in cadrul Sfintei Liturghii oficiata pentru prima data de catre Mitropolitul primat al ABCOV si al Mitropoliei de Bergamo, dr. dr. Onufrie Pop.

Parintele Laurențiu va ocupa rangul de preot misionar si va avea misiunea binecuvantata de a construi un asezamant social si religios, impreuna cu o Bisericuta, in regiunea Olteniei. Negocierile ABCOV, facute prin Vicepresedintele Sinodului, in privinta aderarii preotilor de la Craiova, condusi de parintele protopop Ilin Bogdan, au inceput in luna Martie a acestui an, definitivandu-se astazi, prin slujirea Mitropolitului Onufrie Pop.

Mitropolitul ABCOV va mai ramane cateva zile in Oltenia, dupa care va merge la Timisoara, urmand ca mai apoi sa revina in Bergamo, Italia.

Saptamana aceasta ABCOV se imbogateste cu doi preoti: Preotul misionar Vasile Chilat de la Timisoara, care va incepe o misiune pastorala si o Biserica in judetul Timis si Preotul Laurențiu Florescu (pe 20 aprilie a avut loc hirotonia de diacon si maine, 21 aprilie 2023, hirotonia de preot).

ABCOV se va rezerva in privinta admiterii de preoti noi, personalul actual fiind suficient.

Vrednic este!

FOTOGRAFII DE LA VIZITA PASTORALĂ A ÎNALT PREASFINŢITULUI PĂRINTE DR. ONUFRIE POP, DE LA BISERICA „SF. IER. NICOLAE” DIN CRAIOVA.

CUVÂNT LA SĂRBĂTOAREA IZVORULUI TĂMĂDUIRII

În fiecare an, în prima vinere după Paşti, în Vinerea Luminată, Biserica Ortodoxă sărbătoreşte Izvorul Tămăduirii. În această zi, credincioşii cinstesc un praznic împărătesc închinat Maicii Domnului.

Istoricul sărbătorii

Potrivit tradiţiei, sărbătoarea are o istorie veche de 1500 de ani şi evocă un miracol care datează din secolul al V-lea, pe vremea evlaviosului Leon cel Mare, cu puţin timp înainte ca acesta să ajungă împărat.

Legenda spune că Leon cel evlavios şi binecredincios se plimba printr-o pădure din apropierea Constantinopolului. Aici a întâlnit un bătrân orb. Leon l-a luat de mână şi s-a oferit să-l călăuzească.

Din discuţiile cu bătrânul, Leon a constatat că orbul era un om religios care obişnuia să le spună creştinilor că, în pădurile imperiale, sunt izvoare şi lacuri ocrotite de Maica Domnului, protectoarea sihaştrilor retraşi în acele locuri. Legenda mai spune că, prinşi în discuţii legate de Învierea Domnului, cei doi s-au rătăcit în pădurea deasă. Între timp, orbului i s-a făcut sete şi l-a rugat pe Leon să-i aducă apă de băut. După multe căutări, Leon s-a întristat pentru că n-a găsit nici o sursă de apă potabilă.

O voce l-a îndrumat pe Leon unde să găsească apă

Pe când era deznădăjduit, Leon a auzit o voce: "Nu este nevoie să te osteneşti, Leon, căci apa este aproape. Pătrunde, Leone, mai adânc în această pădure şi luând apa tulbure potoleşte setea orbului şi apoi unge cu ea ochii lui întunecaţi! Atunci vei cunoaşte cine sunt eu!" Leon a urmat întocmai sfatul primit „de sus", iar orbul şi-a recăpătat în mod miraculor vederea. Când s-a înfăptuit minunea, orbul a exclamat: "Maica Domnului eşti aici! Te-am găsit!" Copleşit de cele întâmplate, Leon a îngenuncheat şi a rostit la rândul lui: „Am văzut Lumina cea adevărată, pe Maica Preacurată. Aici este izvorul tămăduitor, fântâna dătătoare de sănătate"!

Profeţia orbului pentru Leon s-a împlinit

Înţeleptul orb i-a zis lui Leon că, în curând, va ajunge împărat. Profeţia orbului s-a împlinit. Prima grijă a împăratului Leon a fost să ridice o biserică, aproape de izvorul tămăduitor. După ce a băut apă din sursa vindecătoare, s-a însănătoşit, după o grea suferinţă însuşi împăratul Justinian.

La Istanbul, denumirea actuală a vechii cetăţi a Constantinopolului, turiştii se pot închina într-o biserică cu hramul Izvorul Tămăduirii, ridicată în secolul al XIX-lea. La subsolul acesteia există un paraclis ce datează din secolul al V-lea, care adăposteşte şi azi un izvor cu apă tămăduitoare din vremea împăratului Leon.

Tradiţii care aduc noroc tot anul

Credincioşii să participe la slujba de sfinţire a apei

În toate lăcaşurile ortodoxe de cult de la oraşe şi de la sate, la praznicul închinat Izvorului Tămăduirii se săvârşesc, după rânduială specifică Săptămânii Luminate, slujbe de sfinţire a apei, numită Agheasma Mică. După slujba de sfinţire, preoţii îi stropesc pe credincioşi cu apă binecuvântată şi cântă troparul: „Mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, biruinţa binecredincioşilor creştini asupra celui potrivnic dăruieşte, şi cu crucea Ta, păzeşte pe poporul Tău". În credinţa populară, acest cântec de binecuvântare, rostit de preot în timp ce mulţimea credincioşilor este stropită cu apă sfinţită, are rol purificator, de îndepărtare a energiilor negative şi a pagubei.

Apa sfinţită în ziua praznicului are puteri tămăduitoare

Apa sfinţită acum are efecte dovedite asupra sănătăţii fizice şi spirituale. În tradiţia populară, bolnavii care respectă ritualul şi beau agheasmă dimineaţa, înainte de micul dejun, se înzdrăvenesc. De asemenea, cu Agheasma mică se stropesc încăperile din gospodărie, cu excepţia băii.

Maica Domnului este un Izvor al Tămăduirii

Asimilarea Maicii Domnului cu un Izvor al Tămăduirii nu este întâmplătoare, deoarece aceasta este mijlocitoarea noastră către Iisus, este cea care a suferit pentru fiul Său pe „Drumul Crucii". De aceea creştinii îi cer ajutor în momentele lor de boală sau de necaz.

CUVÂNT LA ÎNĂLŢAREA DOMNULUI

ÎNĂLŢAREA SPIRITUALA

Simbolul de credinţă ne prezintă pe scurt viaţa Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos din momentul naşterii Sale până la înălţarea Sa la cer, ceea ce reprezintă sfârşitul activităţii Sale pământeşti. Acest ultim eveniment din viaţa pământească a Domnului este prezentat astfel : „Şi s-a înălţat la ceruri şi sade de-a dreapta Tatălui ; şi iarăşi va să vină, cu mărire, să judece viii şi morţii, a cărui împărăţie nu va avea sfârşit" (Art. VII, VIII).

Despre cele legate de înălţarea Domnului la cer s-a prorocit cu multe sute de ani înainte de către proorocul David, în unul din psalmii săi : „Înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, şi peste tot pământul mărirea Ta" <Ps. 56, 7).

Mântuitorul însuşi a prezis înălţarea Sa la cer, prin cuvintele : „Mă duc să vă gătesc vouă loc, iar după ce voi pregăti un loc, mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu şi voi să fiţi" (Ioan XIV, 3).

Astăzi este zi de praznic împărătesc, în care Biserica noastră, cu alese cântări duhovniceşti, face pomenirea înălţării Domnului la cer. După Învierea Sa din morţi, Mântuitorul a mai petrecut în lume 40 de zile, arătându-se adeseori ucenicilor Săi, cărora le-a dat ultimele sfaturi şi învăţături utile pentru continuarea operei de propovăduire a Evangheliei la toată făptura.

Despre evenimentul de la praznicul de astăzi, face menţiune Sfântul Evanghelist Luca prin cuvintele : „Iată, Eu trimit făgăduinţa Tatălui Meu peste voi, iar voi şedeţi în cetatea Ierusalimului, până vă veţi îmbrăca cu puteri de sus. Şi i-a scos afară până în Betania, şi ridicându-Şi mâinile i-a binecuvântat. Şi când îi binecuvânta depărtat de ei şi S-a înălţat la cer. Iar ei, închinându-se Lui s-au întors la Ierusalim cu bucurie mare”(Luca XXIV, 49—53).

Despre Înălţarea Domnului, Sfânta Scriptură face multe menţiuni, acest eveniment fiind descris mai detaliat în cartea Faptelor Apostolilor, unde se spune: ducându-i pe Muntele Măslinilor, aproape de Betani.i, pe când îi binecuvânta S-a despărţit de ei şi s-a înăltat la cer", şi mai departe citim că un nor L-a luat de la ochii lor... Şi privind ei pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe şi le-au zis : Bărbaţi galileeni, de ce staţi privind la cer ; Acest Iisus care s-a înălţat de la voi, aşa va veni, precum L-aţi văzut mergând la cer" (F. Ap. I, 9—12).

Aceste învăţături reprezintă importanţa praznicului împărătesc de astăzi, zi în care Iisus Hristos şi-a îndeplinit activitatea Sa mesianică pe pământ.

Fiul lui Dumnezeu, înălţat astăzi la ceruri, a înălţat de la pământ la cer întreaga fire umană, unind pe cele de jos cu cele de sus. Mântuirea noastră este posibilă prin jertfa de răscumpărare făcută pe crucea Golgotei. Mântuirea se câştigă în această viaţă pământească în care fiecare dintre noi este chemat să conlucreze cu Dumnezeu prin harul dat de El, având fiecare credinţă puternică, lucrătoare, prin fapte bune. Fiecare ins trebuie să-şi înalţe cugetul la Dumnezeu în această viaţă, afirmându-se ca o fiinţă liberă şi independentă, stăpân pe viaţa şi pe destinul sau. Religia creştină nu mai face deosebire între oameni, ea îi apropie pe toţi, socotindu-i fraţi întru Hristos : „Nu mai este rob sau slobod, iudeu sau elin, parte bărbătească sau parte femeiască, ci toţi fraţi întru Hristos Iisus ((Galateni III, 28).

Înălţarea omului la Dumnezeu este ceva veşnic şi universal în acelaşi timp. Evenimentul istoric al Înălţării s-a petrecut acum aproape două mii de ani, dar de atunci şi până la sfârşitul veacurilor, omenirea a fost şi va fi chemată să se înalţe la cer, să-şi desprindă cugetul din mocirla păcatelor acestei lumi care adeseori întunecă conştiinţa şi să şi-l îndrepte spre Dumnezeu, Părintele luminilor „de la care vine toată darea cea bună şi tot darul cel desăvârşit".

Înălţarea cugetului spre Dumnezeu este posibilă oricărui om. Dragostea creştină îi apropie pe oameni, înlătură barierele urii şi egoismului şi dă posibilitatea înălţării spirituale de pe pământ la cer.

Domnul s-a înălţat la cer astăzi, dar nu se desparte de noi. Intrând în mărirea dumnezeirii Sale, el este al tuturor şi este pretutindeni, cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, pe care L-a trimis în lume, ca să întemeieze Biserica, adică împărăţia harului. Înălţarea Domnului este prilej de bucurie pentru noi, pentru că acolo unde este El vom putea fi şi noi dacă îi vom urma întru totul învăţătura .

Sărbătoarea de astăzi să fie prilej de înălţare a gândurilor noastre, spre cele sfinte, spre fericire şi mântuire, fiind ajutaţi in aceasta de praznicul Duhului Sfânt care se apropie şi care ne luminează mereu pentru dobândirea tuturor dorinţelor noastre. Amin!

NAŞTEREA SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL PROROCUL PUSTIEI

„Şi Ioan era îmbrăcat în haină de păr de cămilă, avea cingătoare de piele împrejurul mijlocului şi mânca lăcuste şi miere sălbatică".

„Şi propovăduia zicând : Vine după mine, în urma mea, Cel ce este mai mare decât mine, Căruia nu sunt vrednic, plecându-mă să-I dezleg cureaua încălţămintelor".

„Eu v-am botezat pe voi cu apă, El însă vă va boteza cu Duhul Sfânt".

„Şi în zilele acelea, Iisus a venit din Nazaretul Galileii şi S-a botezat în Iordan, de către Ioan" (Marcu I, 6—9). Dar cine era Ioan?

Ne răspunde tot Cartea Sfântă, arătându-ni-l, mai înainte de a se naşte el : „Precum este scris în cartea cuvintelor lui Isaia proorocul : Este glasul celui ce strigă în pustie : gătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui" (Luca III, 4). Iată şi scrisul lui Isaia : „Un glas strigă : în pustiu gătiţi calea Domnului, drepte faceţi în loc neumblat cărările Dumnezeului nostru". „Toată valea să se umple şi tot muntele şi dealul să se plece; şi cele strâmbe, drepte şi cele colţuroase, căi netede". Slava Domnului şi tot trupul o va vedea, căci gura Domnului a grăit" (Isaia XL, 3—5). cealaltă arătare despre Ioan, tot cu peste sute de ani înainte : „Precum este scris în prorocie" (la Maleahi) şi Isaia: „Iată Eu trimit îngerul Meu înaintea feţei Tale, care va pregăti calea Ta" (Marcu 5, 2). Şi glasul lui Maleahi : „Iată eu trimit pe îngerul Meu şi va găti calea înaintea feţei Mele şi va veni îndată în Templul Său Domnul pe Care îl căutaţi şi Îngerul legământului pe Care voi îl doriţi. Iată vine ! zice Domnul Savaot" (Maleahi III, 1).

Aceasta este dar vestirea despre Ioan, cu sute de ani înainte de el, prin glasul prorocilor Vechiului Testament.

Dar peste tragediile, nestatorniciile şi îndărătniciile poporului ales, de sute de ani, nu mai răsunase glasul tulburător al vreunui profet.

Bicele de foc ale mustrărilor profeţilor nu mai şuieraseră de peste două sute de ani. Poporul ales îşi pierduse aproape identitatea. Împrăştiaţi prin lume, orfani în propriile ţarini dăruite de Moise, ca rod al legământului cu Dumnezeu, evreii citeau Tora, dar nu înţelegeau nimic. Pentru că fariseii şi cărturarii talmudizaseră totul şi înfăşuraseră toate sinagogile în fumul jertfelor rituale păstrate cu stricteţe, iar templul din Ierusalim se umpluse de zarafi şi gheşeftari într-atât, încât înseşi bunătatea şi blândeţea fără margini ale lui Iisus n-au mai putut răbda, izgonind stricăciunea din locurile sfinte, cu biciul, răsturnând tarabele cu arginţi, . „Şi a zis lor : Scris este : Casa Mea, casă de rugăciune se va chema, iar voi o faceţi peşteră de tâlhari !" (Matei XXI, 13). Setea şi foamea sufletească, dorinţa de a-L vedea pe Mesia, cel vestit de toţi profeţii, erau neostoite. Cam în această stare de decădere morală a lumii iudaice apare Sfântul Ioan Botezătorul, ultimul mare proroc născut înainte de venirea Mântuitorului. Nu ducea o viaţă uşoară, în pustiu, se hrănea cu lăcuste şi miere sălbatică, când găsea ! Dar prin puritatea inimii şi a faptelor sale, cucerise pe contemporanii săi şi chiar pe însuşi Irod, regele Iudeii, care îl stima nespus de

mult. În jurul lui, roiau înmulţindu-se, zi de zi, tot mai mulţi ucenici, treziţi la realitate ca dintr-un vis urât !" Atunci a ieşit la el Ierusalimul şi toată Iudeea şi toată împrejmuirea Iordanului. Şi erau botezaţi de către el în râul Iordan, mărturisindu-şi păcatele. Dar văzând Ioan pe mulţi din farisei şi saduchei venind la botez, le-a zis : Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiţi de mânia ce va să fie ?" (Matei III, 5—7).

Năvala spre prorocul pustiei avea substrat dublu : cei curaţi cu inima râvneau mântuirea, credeau chiar, că el, Ioan, este Mesia. Îl întrebau chiar, ca să se convingă. Şi prorocul nu lăsa lucrurile în ceaţă. Nu ! Nu sunt eu. Dar „Acela vine în urma mea şi eu nu sunt vrednic aplecându-mă, să-i dezleg nici curelele sandalelor Lui!" Dar ceilalti care veneau erau fariseii, saducheii, demnitarii şi cărturarii, , ipocritii.. Ce ziceau ei, în sinea lor ? Gluma s-a cam îngroşat. Poporul, ştim, nu ne iubeşte. Dar văzându-ne printre ei botezându-ne, alături de ei în Iordan, îi vom amăgi, iar acum, fiind printre ei, ne vor crede sinceri şi ne vor iubi şi, respecta, căci respectul poporului, pentru ei era oful cel mare! Ioan le citeşte inimile, le adulmecă duhneala vicleşugului lor nărăvit. Staţi, "Pui de năpârci" „Faceţi roadă vrednică de pocăinţă! Şi să nu credeţi că puteţi zice, în voi înşivă : Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate şi din pietrele acestea să ridice fiii lui Avraam". „Iată, securea stă la rădăcina pomilor şi tot pomul care nu face roadă se taie şi se aruncă în foc !" (Matei III, 7—10).

Fariseii, saducheii şi cărturarii poporului îşi afundau capetele bărboase în apele răcoroase ale Iordanului, nemulţumiţi, înjosiţi, mânioşi.

— Ce vrea să spună, se întreba tainic fiecare, ca nu cumva să-l audă cel de lângă el. Nu mai suntem fiii lui Avraam, nu mai suntem urmaşii căpeteniilor, cu drepturi de a stoarce, în multe chipuri, truda, sudoarea poporului, a celor mulţi ? Ce-i aceea, „iată securea", ce-i aceea „faceţi roadă de pocăinţă..."

De pe stânca lui, Ioan le dă el răspunsul la întrebările lor tăinuite : „Eu unul vă botez cu apă, spre pocăinţă" „...dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I leg încălţămintea; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc. El are lopata în mână şi va curăţa aria Sa şi va aduna grâul în jitniţă, iar pleava o va arde cu foc nestins" (Matei III,11—12).

„Şi mulţimile îl întrebau, zicând : Ce să facem deci ? Răspunzând Ioan, le zice : „Cel ce are două haine să dea celui ce nu are şi cel ce are bucate să facă asemenea" (Luca III, '10, 11). „Şi au venit şi vameşii să se boteze şi i-au spus : Învăţătorule, noi ce să facem ?" El le-a răspuns : „Nu faceţi nimic mai mult, peste ce vă este rânduit" (Luca III, 12—13). „Şi îl întrebau şi ostaşii zicînd : Dar noi ce să facem ? Şi le-a zis : să nu asupriţi pe nimeni, nici să învinuiţi pe nedrept şi să fiţi mulţumiţi cu solda voastră" (Luca III, 14). Mulţimilor le dă cheia armoniei : cel ce are prea mult, mai mult decât îi trebuie, să dea celui ce nu are !"

Vameşii sunt sitele prin care se cern toate bunurile şi toate bunătăţile pământului, de care sunt mereu ispitiţi să se mânjească. Şi atunci, ca şi astăzi, totdeauna, au avut şi o faimă rea. Sunt oare, chiar irecuperabili pentru societate, ca şi pentru împărăţia cerurilor ? Nu ! Soluţia pentru ei este grea ? Nu ! Nici asta. Este chiar foarte simplă : să nu facă altceva decât porunceşte Legea. Deci să fie cinstiţi.

Problema ostaşilor este şi mai grea decât a vameşilor. Dar şi ei vin să se boteze şi să întrebe. Cât sunt pe câmpurile de luptă apărându-şi pământul ţării, sunt veşnic aluat de eroi. Dar când sunt soldaţi romani, la mii de kilometri de ţara lor, în misiuni de cotropire şi de strivire fără milă, a celor ce-şi apără libertatea, soldaţii aceştia, cotropitorii, în toate timpurile, au fost şi sunt odioşi, brute, maşini ucigaşe, fără inimă. Vin şi ei la Ioan să se boteze şi întreabă şi ei : „noi ce să facem ?" Răspunsul prorocului este tot aşa de simplu şi de , ca şi la vameşi : să nu asupriţi pe nimeni, să nu fiţi duri, să nu fiţi fără milă nici în focul luptei ! Dar mai ales să nu învinuiţi cumva, pe cineva, pe nedrept, deci să nu vă înfăşuraţi în pofta cotropirii pământului care nu aparţine ţării voastre !

Dar Ioan nu a fost numai un bun şi drept îndrumător, al celor ce-au venit la el. A fost şi dur şi aspru, Întâi cu sine însuşi, prin traiul aspru pe care şi 1-a ales (îmbrăcat în veşminte de om sărac, veşminte care nu-l apărau, nici de frigul nopţilor, nici de arşiţele cumplite ale pustiului nisipos în care stâncile dogoreau ca jarul, se hrănea „cu lăcuste şi miere sălbatică". El n-a ştiut nicicând ce-i odihna unui pat, pentru că patul lui era o stâncă, iar hrană, oricât de modest pregătită n-a gustat niciodată în pustie, pustie pe care nu a părăsit-o, decât atunci când Irod 1-a întemniţat în castelul fortăreţei Maherus, două leghe dincolo de Lacul Asfaltit, lângă frontiera Arabiei stâncoase. Şi de ce era închis în beznele cumplite, ale acelei închisori ? Pentru că Ioan îl biciuia cu cuvântul lui aspru cu care lovea în

păcatele omeneşti, oriunde se aflau ele chiar şi pe cele ale regelui Irod. Irod îl stima pe Sf. Ioan, mai ales că Sf. Ioan îi biciuia cu vorbele lui pe duşmanii lui : pe politicieni, pe cărturari, pe saducheii şi fariseii care-i dădeau destulă bătaie de cap. Dădea uneori ordin şi Ioan era adus în faţa lui. Îi placea sa stea de vorbă cu el. Îi plăcea să-l asculte. Îl avea în cinste. Dar tetrarhul Irod Antipa, trebuind, în al şaizecelea an al domniei împăratului roman Tiberiu, sa meargă la Roma, în drumul său, a făcut popas la fratele său, Irod Filip. Acesta avea nevasta frumoasa ,dar ticăloasă, căci a primit să meargă după el, deşi, ea, Irodiada, avea o fată mare, fata fratelui lui Irod regele Iudeii, iar Irod era căsătorit, cu fiica regelui arab Aretas, pe care ea, Irodiada, a alungat-o. Dar Ioan, care nu căuta la faţa omului, 1-a mustrat pe Irod pentru faptele sale. În smerenia lui, prorocul nu se temea de nimeni şi-i striga lui Irod necontenit: „Nu ţi se cuvine să ai pe femeia fratelui tău .'" Şi mai vârtos o biciuia pe ea, pe Irodiada, pricină pentru care ea îl ura de moarte şi toata ziua uneltea să-l omoare. Pentru gura ei, Irod 1-a închis pe Sf. Ioan în temniţa castelului Maherus, de unde, adesea, îl scotea ca să-1 audă grăind. Irod nu voia să-1 ucidă pe Ioan, deşi Irodiada i-o cerea în fiecare zi. La ospăţul regizat de Irodiada s-a dezlănţuit în damful băuturilor, şi ,deşi legea oprea la atari serbări danţurile, Irodiada a pus-o pe fiica sa, Salomeea, să joace un dans păgân, orgiac, aproape goală,Lui Irod I-a placut atât de tare, încât i-a cerut Salomeei să mai danseze o dată promiţându-i până la jumătate din regatul său. Salomeea,. înainte de a-i împlini dorinţa, s-a dus la mama ei şi a întrebat-o ce să-i ceară lui Irod. Irodiada i-a răspuns : capul lui Ioan Botezătorul ! Deşi, în prima clipă, Irod s-a înfiorat, chiar aşa beat cum era, a dat ordin temnicerului să-i aducă pe tipsie capul Sfântului Ioan. Atunci, un curtean, cu mintea rămasă limpede i-a spus că aşa ceva este oprit de lege : ca să fie ucis cineva în ziua sărbătoririi regelui. Irod i-a răspuns turmentat şi năuc de beţie cum era : „Dar am jurat în faţa voastră să-i împlinesc orice-mi va cere, se poate să-mi calc oare jurământul eu, regele ? Şi îndată, în sala ospăţului, a intrat ostaşul care împlinise ordinul regelui nebun de-patimă şi i-a adus Salomeei tipsia cu capul ultimului proroc al poporului Israel. Salomeea a luat tipsia şi a trecut-o în braţele mamei sale. Sângele ţâşnea încă din arterele şi venele gâtului tăiat şi-i împroşca pe cei din jur : pe trupul Salomeei, pe mătăsurile şi aurăriile şi pietrele scumpe ale Irodiadei, pe covoare şi hlamida nebunului, Irod, care nu se mai gândea nici la propriile lui interese politice, călcând nemernic legile şi obiceiurile propriei ţări.

Sfânta Tradiţie spune că, în timp ce capul Sfântului Ioan era adus pe tipsie, buzele lui se mişcau, iar limba continua să-i mustre pe Irodiada şi pe Irod, pentru ticăloşia lor.

Atunci Irodiada şi-a smuls un ac de podoabă din păr şi. înnebunită de mânie, înţepa limba capului tăiat, care continua însă să o mustre.

Era cu un an înaintea uciderii Mântuitorului Iisus Hristos. Istoricul Iosif Flaviu scrie despre Sfântul Ioan că „era un om înzestrat cu toate virtuţile, care îndemna pe evrei să fie drepţi între oameni şi pioşi faţă de Dumnezeu" Iosif era şi el evreu. Tot el scrie cele ce au urmat, ca o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru blestemăţiile lui Irod şi ale Irodiadei. Astfel, regele Aretas, socrul lui, vine cu oştile şi ocupă castelul Maherus, unde locuia Irod. Îi ocupă o parte din ţară, ca să-1 pedepsească pentru jignirea adusă fiicei lui, soţia lui Irod, pe care o alungase. Împăratul roman Caligula, prinzându-l în tratative cu parţii, cărora voia să le pregătească o armată înarmată de 70.000 de ostaşi, i-a smuls hlamida şi coroana, i-a confiscat averile şi împreună cu Irodiada şi Salomeea i-a dus în exil, la Lyon în Galia, în anul treizeci şi opt al erei creştine. Şi tot istoricul Iosif Flaviu ne spune că au murit acolo, în mizerie.

Trupul sfântului a fost luat tainic, de către ucenicii lui, şi tot tainic îngropat. Ca şi Capul. Tot în taină le-au dus, mai târziu, la Sebasta, punându-le în mormântul unde erau oasele profetului Eliseu. Aci se găseau în veacul al patrulea, când, după cum ne spune Teodoret, un alt ticălos încoronat, Iulian Apostatul, a deschis mormântul, a ars o parte din oseminte, iar pe altele le-a amestecat cu oase de dobitoace (în anul 362). Rufin scriitorul, spune ca nişte călugări s-au înfricoşat, scăpând o parte din moaştele Sfântului pe care le-au dăruit Sfântului Atanasie, care le-a ascuns în zidul unei biserici. În anul 395, le-a scos şi le-a aşezat in biserica zidită de către împăratul Teodosie, pe ruinele fostului templu al lui Serapis. Apoi, după cum ne spune Tofan, moaştele au fost împărţite prin biserici, până în Italia.

La 453, capul Sfântului Ioan a fost descoperit la Emesa, în Siria, unde a rămas până în anul 954, când a fost adus la Constantinopol. Când francezii au ocupat Constantinopolul, în 1204, au luat o parte din cap şi l-au dus bisericii din Amiens. Iar mâna dreaptă a sfântului, mâna care 1-a botezat pe Mântuitorul, a fost dăruită, de către voievodul nostru Neagoe Basarab, Mânăstirii Dionisiu din Sfântul Munte Athos, pentru care a primit în schimb capul Sfântului Nifon, care se găseşte şi astăzi la Mânăstirea Curtea de Argeş.

Acesta a fost Sfântul Ioan Botezătorul „cel mai mare om născut din femeie" dar cel mai mic, după smerenia lui, întru împărăţia cerurilor.

ÎNĂLŢAREA LA VIAŢA CEA DUHOVNICEASCĂ

Viata duhovniceasca se confunda in zilele noastre cu o moralitate neinspiranta si insipida. Nu! Moralitatea este numai un prim pas, un prim pas primitiv de intoarcere la viata duhovniceasca. Cand cititi Noul Testament vedeti de cate ori Apostolii vorbesc de „noua viata in Hristos." Este intr-adevar o viata in Duh. Viata duhovniceasca este a trece de la viata noastra primitiva, biologica, pentru care nu am nici un cuvant de prihana - dar este doar asta, ca-i primitiva, si se termina cu mormantul.
Viata in duh inseamna a patrunde in legile vietii dumnezeiesti (daca le putem numi legi), care viata nu cunoaste stricaciune, nici micsorare, nici suferinta.

De ce sufera omul? este un mers spre moarte, o pierdere a vietii. Deci viata duhovniceasca adevarata nu cunoaste pierdere. Si a intra, inainte de moartea noastra biologica, in aceste elemente ale vietii vecinice, este viata duhovniceasca. Sa luam . Uite, va dau un exemplu. De cate ori au venit la mine oameni zdrobiti de viata aceasta, cu incurcaturi inexplicabile, cu probleme de nerezolvat, si in neputinta mea, asa cum mi-a spus Parintele nostru Duhovnic, daca au venit la mine, i-am primit cum i-au primit si fratii mei din Manastire. Si daca i-am ascultat, daca am avut cat de putina dragoste sa-i ascultam fara sa judecam, de

multe ori asa de putina dragoste a lucrat asa o inviere in viata acestor oameni, ca uneori am ramas pur si simplu uimiti, trasniti, "de unde si pana unde"!

Deci ce vreau sa zic? Dragostea, in cele mai mici manifestari, nu este o chestie psihologica, nici macar morala. Este legea vietii. Viata duhovniceasca este lucrul despre care se vorbeste astazi in teologia noastra cu terminologie eretica: mistica. Pentru noi, in Ortodoxie, mistica nu exista. Mistica, ce se numeste mistica, este viata duhovniceasca. E mistica, fiindca-i a Duhului; ca nu se poate exprima nici in termenii logicii formale, nici in materialitate; e tainica, fiindca face lucruri pe care le numim minuni, lucruri la care nu ne asteptam; chiar si asta, ca impartasesti putina dragoste unui aproape, si te uimesti "de unde pana unde," ca invie toata viata lui - de multe ori si altii imprejurul lui.

Deci, in cateva cuvinte, aceasta este viata duhovniceasca. Si tare m-as bucura ca cuvantul acesta, „mistica," aproape sa nu se mai auda, fiindca vine dintr-o erezie care nu a stiut rational unde sa plaseze niste fenomene pe care nu le putea nega; si atuncea a inventat un „sertar" pe care l-a intitulat „mistica." Si tot ce nu intelegi, bagi acolo, fiindca este mistic, „asta este mistica." Nu! Asta-i viata duhovniceasca. Noi nu avem nevoie de termenul acesta. Se intrebuinteaza si el, dar pentru noi este viata duhovniceasca. Adica viata prin care acum incepe sa lucreze, sa zicem, pocainta noastra, incepem sa vedem mai limpede. Azi poate inteleg mai bine cuvantul acesta din Scriptura decat ieri. Maine o sa inteleg mai multe lucruri. Fac un lucru care, prin a-l face, imi deschide ochii, daca este drept lucrul pe care l-am facut, si experienta fizica pe care o am, poate ca imi deschide niste orizonturi la care nu ma asteptam. Uite cum se impleteste viata practica cu luminare, care luminare nu este, iarasi, un fenomen doar intelectual sau cultural, ci este ceva ce ma va urma dupa moarte.

Ce este ? Iarasi, un lucru ce nu se intelege drept astazi. Pocainta nu este numai o parere de rau si o "miorlaiala" pentru niste rautati pe care le-am facut; pocainta este dinamica spre viata vecinica. Parintele nostru duhovnic, Parintele Sofronie - si, daca va uitati, in armonie cu toata filocalica - spune ca este inceputul autenticei contemplari. Ce se intampla in pocainta? Uitati-va cati oameni imprejurul nostru sunt inconstienti de pacat, dar si noi ieri-alaltaieri; traiam pacatul si nici nu stiam ca-i pacat. De cate ori n-am auzit: O, Parinte, nu stiam ca asta-i pacat! Sau eu, candva, n-am stiut ca asta-i un pacat, decat cand am vazut intr-o rugaciune, sau in intrebarile acelea din Molitfelnic.

Deci, constientizarea pacatului. Dar constientizarea nu este numai lucrul acesta faptic. De cate ori ai incercat sa convingi pe cineva ca asta nu-i un lucru bun, asta-i un pacat, si nu te-a crezut! Si ce se-ntampla cand incepe sa te creada? Ce se intampla cand eu constientizez ca un lucru a fost pacat? incep sa vad intunericul in care sunt. Si ce imi arata acest intuneric, decat ca e prezenta o lumina pe undeva in viata mea? Deci constientizarea pacatului, in doua cuvinte - v-o spun din partea filocalicilor si a Parintelui meu duhovnicesc - este , este Dumnezeu insusi care-mi lumineaza constiinta. Acum risc deznadejdea, dar nu-i momentul sa "deznadajduiesc ca sunt mult mai rau decat ieri": ba sunt mai bine, fiindca sunt tot pacatosul de ieri, dar incep sa fiu constient. Vazand acuma haul si intunericul pacatului meu, pot sadeznadajduiesc, dar sunt mai pretios in ochii lui Dumnezeu decat cand eram acelasi pacatos si habar nu aveam. De ce? Fiindca inseamna ca Dumnezeu gaseste ui mine pe cineva cu care poate sa inceapa a vorbi.

Si zicea Parintele Sofronie: Viata pocaintei nu este altceva decat intoarcerea omului de catre intunericul, pe care astazi lumina lui Dumnezeu ni-l descopera, catre acea lumina. Si, contemplarea luminii necreate, adica a lui Dumnezeu insusi, nu este un fenomen cum ni-l inchipuim noi, ci un lucru care este intr-un firesc al dezvoltarii omului, al devenirii omului intru fiinta, un firesc al omului devenit o minte de Dumnezeu vazatoare; fiindca printr-o ascultare a graiului tainic al lui Dumnezeu, sau prin ascultarea acestei lumini dumnezeiesti care astazi imi dezvaluie intunericul, incep sa vad candva, in viata mea - da-ne Doamne, si auzi-ne aceasta ca rugaciune! - incep sa vad insasi lumina.

Si Parintele Sofronie zicea: "De-abia atunci o sa-ti dai seama ca asta este acea lumina care in zilele deznadejdilor tale te lumina ca sa iti vezi intunericul, ca sa incepi calatoria dintru intuneric intru lumina." Deci iata ce numesc viata duhovniceasc

MISIUNEA CREŞTIN-ORTODOXĂ CU HRAMUL
„SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL”
Via Alessandro Furietti nr. 7/B, Bergamo – Malpensata

Contacte: +39 328 590 6172 (IT) +4 0746 829 619 (RO)
Site Web: www.octavianrodna.ro
Profil: www.facebook.com/pop.octavian.73

Email: octavianrodna@yahoo.com

MULȚUMIM **tuturor celor care au contribuit la realizarea acestei reviste și celor care au sprijinit Mitropolia de Bergamo în toți acești 11 ani de activitate pastorală și misionară, departe de granițele Țării natale, dar, totdeauna având credința, tricolorul și naționalitatea în suflet.**

Nu suntem orfani de neam și Țară…

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

HRANA PENTRU SUFLET
Președinte: Dr. ONUFRIE POP
Arhiepiscop de Bergamo și Mitropolit Primat
Vicepreședinte: Pr. Vicar Administrativ Marcel Moclinda
Secretar de redacție: Valentina Ciubotaru

Adresa redacției:
Via Alessandro Furietti n° 7
Bergamo – Malpensata, Italia
Cod 24126

Tel. (+39) 328.5906172 Italia
www.octavianrodna.ro
office@octavianrodna.ro
facebook: pop.octavian.73